

յական լինելը կախված է նրա ամուսնացած լինելուց կամ չը լինելուց: Եթէ ուստիցիչ լինելու համար ընդհանրապէս, կամ օրիորդագուցում ուստիցիչ լինելու համար մասնաւրապէս, մի ուրիշ մաս ու շաբաթ ստեղծէին մեր գալրոցների ինքնապատճեն վարչութիւնները, — այդ ուրիշ խնդիր է, բայց միթէ, յիրաւի, կարելի է կարծել անգամ, որ երիտասարդ ուստիցիչը ամուսնանալով, այնպիսի հոգեկան և ֆիզիօլոգիական փոփոխութիւնների է ենթարկվում, որ նրա առաջ այսօր կարելի է բաց անել այն դպրոցի դռները, որոնք երէկ, նրա ամուսնանալու նախորդ օրը, փակված էին նրա առաջ: Խոսափանվեցէք գէթ, որ այդպիսի մի հայեցողութեան մէջ ոչինչ հիմք չը կայ, բայց եթէ մի ձևականութիւն, որը գութիւն է տալիս պառաւական զանազան կարծիքներին: Եթէ վատ է ուստիցիչը, այդ ուրիշ խնդիր է. այդ դէպքում նրան հեռացնել պէտք է զպրոցից, լինի նա ամուսնացած թէ չամուսնացած, այդ մի և նոյն է. բայց թնչ խելք է, թնչ միտք ունի, առեցնել երիտասարդ, գուցէ և շատ արժանաւոր և եռանդու վարժապեսներին, ասելով՝ «որոք կին չունէք, ուրեմն և օրիորդաց դպրոց մանել չէք կարող»: Եւ այդպիսի օգիկացից գուրկ գատողութիւնները շարունակելով մեր զպրոցների վարչութիւնները նոյնպիսի անհեթեթ հայեցքներ են յայտնում և ամուսնացած վարժուհիների վերաբերութեամբ: Զամուսնացած վարժապետների առաջ փակում են որոշակ օրիորդաց դպրոցների դռները, իսկ երբ նոյն վարժապետները ամուսնանում են, զպրոցների դռները փակում են նոցա կանանց՝ վարժուհիների առաջ փակում եւ օրիորդաց դպրոցների դռները, իսկ երբ նոյն վարժապետները ամուսնանում են, զպրոցների դռները փակում են նոցա կանանց՝ վարժուհիների առաջ փակում եւ օրիորդաց դպրոցների դռները, իսկ երբ նոյն վարժապետները ամուսնանում են, զպրոցների դռները փակում են նոցա կանանց՝ վարժուհիների հետ մանաւանդ որ այդ յարմար է թէ նոցա գործոնէութեան և թէ նոցա պաշտօնի տեսակէտից: Իսկ ամուսնացած վարժուհիներին անյարմար համարել մանկավարժական գործունէութեան համար՝ միանդամայն անհեթեթութիւն է: Կարծել թէ երէկվայ օրիորդ վարժուհին այսօր տիկին՝ վարժուհի զառնալով՝ փոխվեցաւ, վատացաւ, ի հարկէ, չէ կարելի. բայց մատոնանիշ անել զանազան իրըն թէ թնական անյարմարութիւնների վրա, —և զրանով փակել դպրոցական գործունէութեան ասպարէզը կնոջ առաջ, — միանդամայն անհամակրելի է: Որ տեսակէտից կամնաք քննեցէք այդ հարցը, ոչնչով չէ կարելի արդարացնել այդպիսի մի ձգտում: Ովկ կարող է անդել, որ յդի վարժուհին վատ ազգեցութիւն կարող է գործել աշակերտուհիների բարոյականութեան վրա. միթէ յիրաւի նոյն աշակերտուհիները երբ տուն վերադառնալով տեսնում են իրանց մայրերին և քոյրերին յդի դրութեան մէջ, զրանով գայթակղիում և անբարոյականանում են: Աւելի ճիշդ չի լինի կարծել, որ այդպիսի անբա-

բոյական լիստինկամեր ունեն միմիայն իրանք այդպէս դասողները: Վերջապէս միթէ կարելի է ստիպել, որ մի օրիորդ չամուսնանայ, եթէ ուղում է վարժուհի լինել, միթէ արդարութիւն է ստիպել մի օրիորդի, որ նա զոհի իր մարդկային ցանկութիւնները, որ խողթի իր սէրը, եթէ ուղում է իրան նուիրել կրթութեան գործին: Ճշմարիտ է, գուցէ չամուսնանալով մի երիտասարդ կամ մի օրիորդ, աւելի մեծ ոյժերով կարող է նուիրվել հասարական գործունէութեան, աւելի եռանդով և ոգևորութեամբ կարող է ծառայել մի գաղափարի կամ մի գործի, —բայց միթէ կարելի է պահանջել, որ ամենքն էլ ունենան այնպիսի իդէալական յատկութիւններ, որ զոհն իրանց անձնական բոլոր ցանկութիւնները և ձգտումները, բանի որ այդ ցանկութիւնները և ձգտումները պախարակելի չեն Զը պէտք է մոռանալ, որ ամեն մի վարժուհի՝ վարժուհի լինելուց առաջ մարդ է, ունի մարդկային հակումներ. և ինչով կարելի է ստիպել, որ մի վարժուհի՝ վարժուհի լինելու համար ձեռք վերցնի բոլոր կամ միթէ սիրում է, ձեռք վերցնի ամուսնանալու ցանկութիւնից, եթէ ամուսնանալ է ցանկանում: Այդպիսի գժուար պայմաններ դնելով մեր գեռ նորաբողը վարժուհիների առաջ մենք մեր անհեռատեսութեամբ կարող կը լինենք հեռացնել ասպարիզից ամենալաւ ոյժերին անգամ: Այդ դեռ բաւական չէ. Փակելով գալրոցների դռները ամուսնացած վարժուհիների առաջ, մեր գալրոցների վարչութիւնները անելանելի դրութեան մէջ են դնում ուսուցիչներին ևս: Ուսուցիչը ամուսնանում է վարժուհու հետ, որ նրա հետ միասին աշխատելով՝ կարողանայ ապրել և պահել իր որդուցը: 600 բուրբի ուժիկ ստացող ուսուցիչը ամուսնանում է մի վարժուհու հետ, ենթապեկով, որ մի 500 բուրբի էլ նա կը ստանայ, և այդպիսով կապահովեն իրանց ապրուատը: Բայց ուրիշ բան է զուր գալիս. ամուսնացած վարժուհին պէտք է տանը նստի, պէտք է փոփ անգործութեան մէջ, իսկ խեղճ ուսուցիչը պէտք է իր 600 բուրբիով համ իրան պահի, համ կնոջը, համ էլ աշխարհ նկող երեխաներին: Ուրիհն ինչով և ինչպէս կարող են մեր փոփը ի շատէ կրթված կանացը մասնակցել մարդու աշխատանքներին, էլ ինչով կարող են նորա մասնակցել ընտանիքի պահպանութեան գործում, էլ ինչով նորա կարող կը լինեն թեթեացնել իրանց ամուսինների բեռը....

Բայց կայ մի ուրիշ կարենոր պատճառ ևս. ամենքն էլ ցանկանում են, որ մեր կանացը իրանց մնկախ գործունէութեան համար ասպարէզներ ունենան, որ կարողանան իրանք իրանց ապրուատը հոգալ, և անկախ լինել, բայց տալարաղդապար, միակ ասպարէզը, որ ուսուցչուհութիւնն է մեր կանանց համար, այդպիսով փակվում է նորա առաջ, և մեր կրթված կանացն էլ, իրանց մակիրթ քոյրերի նման, պէտք է տանը նատեն և

աւականան միայն երեխային գգվելով և զանալան մանր-մուռ բաներով: Ուրեմն էլ հրտեղ են նմում կնոջ ինքնուրոյնութեան զաղափարը և նը-ան համեմու ձգումները, ուրեմն էլ ինչ միտք ունի երազել աշխատանքի բաժանման մասին՝ երկու սկսի ներլայացուցիչների մէջ, քանի որ, այդպիսով, դուք և անգիտակցաբար, փոքր առ փոքր, ամեանհեթեթ և ամենաանմիտ կարծիքներով են կսում զեկափարվել նոյն խով այդպիսի պարզ արցերում: Ու զպոցների գոները անխտիր բաց է լինեն արժանաւոր վարժապետի և վարուսուու առաջ, լինեն նրանք ամուսնացած թէ ամուսնացած, — այդ միանգամայն նշանակութիւն ունի:

Ի. Մ.

ՆԱՄԱԿ Ա. ՊԵՏԵՐԲՈՒՐԳԻՑ

ՅՈՒՂԻՄԻ 30-ԻՆ

Արդէն մայրաքաղաքի լրագիրներից ձեզ յայտի է, որ մեսպտեմբերի 27-ին ներկայ թվու գեղաւուեստների ձեմարանում կը տօնմի մեր հոչաւոր հայրենակից պրօքէսօր Խ. Կ. Այսպատօկալ յինամենայ յօքելեանը: Պետերբուրգի հայոց ասարակութիւնը մտալիր է մասնակցել տօնամբութեանը, մատուցանելով յօքելեարին դին և նեցոյ պարզմներ: Առաջնն է մի արծաթեայ լինակ (պօլիտրա), որի մի երեսի վրա փորագրած կը լինեն Արարատի և Պետերբուրգի հայոց կեղեցու տեսարանները, խոկ միւս երեսի վրա իմագրված կը լինի հայերէն լեզուով Պետերբուրգի հայոց հասարակութեան կողմից կազմած վերձը, այդ ուղերձը ստորագրուների բոլոր ողբանուններով: Ահա ուղերձի պրօէկտալը՝ «Մեարգոյ լիվան Կօնստանտինովիչ»: Նորին կայսերական Մեծութեան թոյաւութեամբ այսօր տօնում է ձեր գեղարուեստական գործունէութեան իմնամեակը: Այդ բոլոր յիսուն տարիների ընդաբքում, ձեր ամբողջ աշխատասէր կեանքի, եր աջողութիւնների և համաշխարհային փառքի նժայքում դուք միշտ եղել եք հպարտութեան ուարկայ այն ազգի համար, որից դուք ծագում ք: Անմաման աշխատասիրութիւն, որը միացած ստուծուց ձեզ տուած ահազին տաղանդի հետ, և սպասվում ձեր մէջ նոյն խակ ձեր կիսադանան փառքի լրանալում, կարող է մեր զաւակերի համար ծառայել որպէս ուսանելի օրինակ, ո հանճարի կատարեալ ծաղկման համար պահնջում է առկուն, անընդհատ աշխատասիրութիւն: Պետերբուրգի հայոց հասարակութիւնը, եմնելով ձեզ զրեթէ ամեն օր իր եկեղեցու ծըլականների թւում, սկսած այն ժամանակներից որ դուք ուսանում էիք Գեղարուեստների կայրական Ակադէմիայում, մինչև մեր օրերը, — անմամերձաւոր վկայ էր ձեր աշխատանքների և որ փառքի, և այդ պատճառով նա խոնարհար մատուցանում է ձեզ իր չնորդաւորութիւնը:

Եր յօբելեամի առիթով, որով լրամում է աշխա-
անքի և գեղարուեստի ասպարիզում ձեր ան-
ոնց ծառայութեան յիսնամեակը: Դուք ըն-
ունել եք մարմին և արիւն հայոց ազգից, ուրե-
ն ընդունեցք Պետերբուրգի ձեր հայրենակից-
երից այն գեղարուեստի գործիքները, որով դուք
չակեցիք ու փառաւորեցիք թէ ձեզ և թէ ձեր
զգութիւնը: Թող մեր համեստ պարզեց ծառայի
ովէս արտայայտութիւն մեր անկեղծ ցանկու-
թաների, որ Աստուած գեռ երկար օրեր պահ-
անի ձեր կեանքը գեղարուեստի համար: Ս. Պե-
տերբուրգ, 27 սեպտեմբերի, 1887 թվի:

Երկրորդ ընծան լինելու է այն փայտը, որ կը-
ւամ է մուշտարկութիւնը և որ գործ է ած-
ում նկարիչներից իրանց աշխատանքի ժամանակ
որքի յենրան համար: Դա լինելու է սև փայ-
ից, արևելեան զարդարանքներով արծաթից և
բալից, հետևեալ արձանագրութեամբ՝ «Ի. Կ.
Այվազովսկուն՝ Պետերբուրգի հասարակութիւնը
1887—1887 թ. 27 սեպտեմբերի»: Երկու առար-
աներն էլ մտադրութիւն կայ պատուիրել Խլեբ-
կովի գործարանում և նրանք կարենան մոտա-
րապէս 350 րուբլի:

Այվազովսկու մինամեայ յօբելեամի տօնախմ-
ւթիւնը լինելու է շատ փառաւոր: Շատ քա-
յլաներից արդէն պատրաստվում են ողջունել յօ-
լեարին՝ հեռագիրներով, ուղերձներով և պար-
ներով: Այվազովսկու ժողովրդականութիւնը,
այ ընդարձակ ծանօթութիւնը Պետերբուրգի
որձը շըջաների հետ նշանաւոր կերպով կը
դաստեն գործի աջողվելուն:

Թագաւոր Կայուրը հրամայել բարեհածեց կտրել
կեայ մեղալ յօբելեարի պատկերով: Հաղորդակ-
վեթեան ճանապարհների մինիստրը ուղարկում է
բելեարին՝ երկաթուղային մինիստրական վա-
ն, որով կերթան թէօքասիա Գեղարուեստների
մարտանի կողմից պատգամաւորները և կը բե-
ն Այվազովսկուն Պետերբուրգ:

Իր ժամանակին ես կաշխատեմ զրել այդ
լորի մասին մի մանրամասն թղթակցութիւն
շակի՝ համար:

Ս. Յարութիւնեանց

ՆԵՐԲԻՆ ԼՈՒՐՅԸ

Հանգուցեալ Յովսէփ Խզմիրեանցի կտակի դոր-
դիր մնայուն յանձնաժողովը Կ. Պոլսից ուղար-
կ է մեզ տպելու հետևեալ աղդը: «Սահակ
սրոպեան Գրական Մրցանակաբաշխութիւնը,
բարեյլիշատակ Յովսէփ Խզմիրեանցի կողմից
առանված է, պիտի կատարվի առաջիկայ 1888
որւոյ սուրբ թարգմանչաց տօնի օրը: Հետևե-
ս գործադիր մնայուն յանձնաժողովը կը փու-
յ հրաւիրել այն հեղինակներն՝ որ ունեն աղ-
յին լեզուաքնութեան (ֆիլոօժի) և պատմու-
ան վերաբերեալ երկասիրութիւններ ճեռագիր
մ տապահո, և իր մասինաւեն մասնաւեն: Յու-

ՆԱՄԱԿ Ա. ՊԵՏԵՐԲՈՒՐԳԻՑ

J. U.

Յուղիսի 30-ին
Կիմներից ձեզ յայտ-
ներկայ թէփ Գեղա-
տօնվի մեր հռչա-
կ Ի. Կ. Այլագովկ-
նետերբուրդի հայոց
մասնակցել տօնա-
յօթելեարին դին
է մի արծաթեայ
եսի վրա փորագր-
նետերբուրդի հայոց
միւս երեսի վրա
լեզուով Պետեր-
ն կողմից կաղմած
ապրողների բոլոր
ի պրօէկտը: «Մե-
իչ. Նորին կայսե-
թեամբ այսօր տօն-
ն գործունէովթեան
ուն տարիների ըն-
ատասէր կեանքի,
խարհային փառքի
էք հպարտութեան
որից դուք ծագում
ըն, որը միացած
ին տաղանդի հետ,
իսկ ձեր կիսադա-
ռող է մեր զաւակ-
ուասնելի օրինակ,
կման համար պա-
տ աշխատամիջու-
հասարակութիւնը,
իր եկեղեցու ծը-
ն ժամանակներից
սրուեսանների կայ-
և մեր օրերը,—ա-
աշխատանքների և
ով նա խոնարհա-
նորհաւորութիւնը

Եր յօբելեամի առիթով, որով լրամում է աշխա-
անքի և գեղարուեստի ասպարիզում ձեր ան-
ոնց ծառայութեան յիսնամեակը: Դուք ըն-
ունել եք մարմին և արիւն հայոց ազգից, ուրե-
ն ընդունեցք Պետերբուրգի ձեր հայրենակից-
երից այն գեղարուեստի գործիքները, որով դուք
չակեցիք ու փառաւորեցիք թէ ձեզ և թէ ձեր
զգութիւնը: Թող մեր համեստ պարզեց ծառայի
ովէս արտայայտութիւն մեր անկեղծ ցանկու-
թաների, որ Աստուած գեռ երկար օրեր պահ-
անի ձեր կեանքը գեղարուեստի համար: Ս. Պե-
տերբուրգ, 27 սեպտեմբերի, 1887 թվի:

Երկրորդ ընծան լինելու է այն փայտը, որ կը-
ւամ է մուշտարկութիւնը և որ գործ է ած-
ում նկարիչներից իրանց աշխատանքի ժամանակ
որքի յենրան համար: Դա լինելու է սև փայ-
ից, արևելեան զարդարանքներով արծաթից և
բալից, հետևեալ արձանագրութեամբ՝ «Ի. Կ.
Այվազովսկուն՝ Պետերբուրգի հասարակութիւնը
1887—1887 թ. 27 սեպտեմբերի»: Երկու առար-
աներն էլ մտադրութիւն կայ պատուիրել Խլեբ-
կովի գործարանում և նրանք կարենան մոտա-
րապէս 350 րուբլի:

Այվազովսկու մինամեայ յօբելեամի տօնախմ-
ւթիւնը լինելու է շատ փառաւոր: Շատ քա-
յլաներից արդէն պատրաստվում են ողջունել յօ-
լեարին՝ հեռագիրներով, ուղերձներով և պար-
ներով: Այվազովսկու ժողովրդականութիւնը,
այ ընդարձակ ծանօթութիւնը Պետերբուրգի
որձը շըջաների հետ նշանաւոր կերպով կը
դաստեն գործի աջողվելուն:

Թագաւոր Կայուրը հրամայել բարեհածեց կտրել
կեայ մեղալ յօբելեարի պատկերով: Հաղորդակ-
վեթեան ճանապարհների մինիստրը ուղարկում է
բելեարին՝ երկաթուղային մինիստրական վա-
ն, որով կերթան թէօքասիա Գեղարուեստների
մարտանի կողմից պատգամաւորները և կը բե-
ն Այվազովսկուն Պետերբուրգ:

Իր ժամանակին ես կաշխատեմ զրել այդ
լորի մասին մի մանրամասն թղթակցութիւն
շակի՝ համար:

Ս. Յարութիւնեանց

ՆԵՐԲԻՆ ԼՈՒՐՅԸ

Հանգուցեալ Յովսէփ Խզմիրեանցի կտակի դոր-
դիր մնայուն յանձնաժողովը Կ. Պոլսից ուղար-
կ է մեզ տպելու հետևեալ աղդը: «Սահակ
սրոպեան Գրական Մրցանակաբաշխութիւնը,
բարեյլիշատակ Յովսէփ Խզմիրեանցի կողմից
առանված է, պիտի կատարվի առաջիկայ 1888
որւոյ սուրբ թարգմանչաց տօնի օրը: Հետևե-
ս գործադիր մնայուն յանձնաժողովը կը փու-
յ հրաւիրել այն հեղինակներն՝ որ ունեն աղ-
յին լեզուաքնութեան (ֆիլոօժի) և պատմու-
ան վերաբերեալ երկասիրութիւններ ճեռագիր
մ տապահո, և իր մասինաւեն մասնաւեն: Յու-

Ա. Յարութիւնեանց

ՆԵՐՔԻՆ ԼՈՒՐԵՐ

ի մասին յայտարարութիւնները տպում, և քիչ-
չ սկսեց ընտելանալ այդ նորաձեռւթեան հետ
դադարեց մեղաղրել Բօննէրին: Վերջը Բօննէր
տեսեալ սրամիտ միջոցին դիմեց. նա ամենօրեայ
ագիրներում հրատարակում էր մի որ և է հե-
տքըիր վէպի առաջն գլխները, մեծ փող վը-
սրելով գրա համար, և ընդմիջում էր վէպի ալ-
պրութիւնը ամենահետաքրքիր տեղում, իր կող-
ց աւելացնելով, որ այդ վէպի շարունակութիւ-
բացառապէս կը տպվի միայն «Ledger»-ում:
Բօննէրի պատերազմը իր նորաձեռւթիւնները
նադատողների և նրա աջողութեան վրա նա-
մանձողների դէմ դեռ ևս վերջացած չէր: Բայց
յաղթող հանդիսացաւ: Սկսեցին, օրինակ, խօ-
շ, որ «Ledger» լրագրում անյայտ հեղինակնե-
դատարկ վէպեր են տպվում, չարժէ զրանց
որդալ... Բօննէր չը կամնցաւ տանել այդ վի-
ւրանքը և աշխատեց ամենալաւ զրոյններին
աւել դէպի իր լրագիրը. «Ledger» լրագրի աշ-
տակիցների թւում սկսեցին մտնել ամենայար-
դի և հռչակ ունեցող անուններ:

Բօննէրի գործ դրած միջոցները՝ նշանաւոր գը-
ղներին գէպի իր լրաղիրը գրաւելու համար,
տ սրամիտ են: Այդպէս, օրինակ, Բօնտօնում
ն ժամանակ ապրում էր կը վարդ Եվերէտ ա-
նով մի պարոն, որ հին չկօլայի վիպօմատ էր
րարձը դիրք ունէր հատարակութեան մէջ: Կմէ-
տ նախագահ էր այն ամերիկացի տիկինների
կերութեան, որի նախատակն էր փող հաւաքել
ոչնչագունի տունը և դամբարանը գնելու և են

համանելու համար թօննէր առաջարկեց Եվելին զըել, —ի հարկէ առանց վճարի, որպէս և տշան էր բարձրաստիճան անձին, —մի շարք ուղածներ, որի փոխարէն, նա պարտաւորվել 10,000 դոլլար առաջ յօդուտ նայն ընկերուան, որի նախագահն էր Եվելէտ: Վերջը թօնակալ դիմումատիխական զանազան խորամանկուններով կարողացաւ գրաւել դէպի իր լրագիրը նկից յարգված պատմաբան Զօրջ Բանկրօֆտ և լրագրութեան երկու ամենամեծ աստղեր: Քօննէտ-հօրը և Գօրաս Գրիլիին: Ի պումն նայնի, նա մինչև անգամ կարողացաւ իր լըրի մէջ զրել առաջ մեծ ժողովրդականութիւն եցող և սրամիտ քարոզիչ Հենրի Ուօրդ Բիչերի դիմելով նրան և խնդրելով, որ «Ledger» գրի համար մի րօման գրէ: Քարոզիչը իր նկում երթէք րօման չէր գրել, բայց որովհետեւ ապատիւ Բիչերի ծախսերը միշտ աւելի էին և մեծ եկամուտներից և նա ինքն, հասարակեան այդ սիրելին, միշտ խրված էր մեծ ոտքերի մէջ, իսկ թօննէր րօմանի համար աղարկում էր 20,000 դոլլար, այդ պատճառով էր համաձայնիցաւ և նրա «Norwood» րօմառու տպվում էր լրագրի սիւնակներում, կարու էին համարեա բոլոր ամերիկացիք:

օննէրի լրագիրը հարիւր հազար օրինակներով արածվում, և նա ինքն մինչև այժմ ևս մեծ սկզբում է իր գործի վրա: Մասնաւոր նիքի մէջ նրա միակ թուլութիւնը ձևաներն կազմում: Առաջին եօթը ձիաները, որ նա

